

de i samfundet, nogle muligheder for at oppebære en indtægt. Det kan, som jeg har sagt tidligere, være kontanthjælp, det kan være SU, eller det kan være en arbejdsindkomst. Vi synes faktisk, det er meget rimeligt, at man, når man fylder 18 år, bidrager til sin families samlede økonomi, hvis man vælger stadig at blive boende hjemme, og det er derfor, vi synes, det er et meget rimeligt forslag.

Vi synes slet ikke, at denne regel er noget, som bør inddrages i diskussionen om ulighed. Man kan til fulde oppebære en indtægt, der er væsentlig større end det tab, man måtte få, fordi reglerne bliver ændret, fordi man som 18-årig bliver omfattet af reglerne for kontanthjælp og SU, så jeg synes egentlig ikke, at kritikken er særlig reel i denne forbindelse. Der er dækning for det, man taber.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Der har jo desværre kun været en meget, meget kort høringsfrist, men de svar, der er kommet, er negative over for forslaget og påpeger, at der vil ske en økonomisk forringelse.

Jeg skal lige høre, om jeg har forstået det rigtigt: Er det regeringens intention at øge nogle af de indtægter, de unge mennesker kan få? Har man f.eks. tænkt sig at give mere i SU til hjemmeboende? Medmindre man har det, kan jeg ikke opfatte forslaget som andet end en forringelse, og jeg vil godt bede ordføreren bekræfte, at hvis man ikke har tænkt sig at gøre det, betyder det en forringelse af økonomien i de familier, som har valgt at lade et barn blive boende hjemme, f.eks. fordi det er under uddannelse. Jeg vil godt bede ordføreren bekræfte, at der er tale om en forringelse.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er klart, at når forslaget er fuldt indfaset i 2009, vil det alt andet lige medføre en ændring for de familier, for hvis forslaget bliver vedtaget – hvad vi håber det gør – vil der ske en ændring af den boligstøtte, de kan få. Men det, vi hæfter os ved, er, at når man fylder 18 år, har man nogle muligheder for at få kontanthjælp og SU og arbejdsindkomst, og det gør, at man til fulde kan få erstattet det tab, som den samlede husstandsindkomst måtte lide, og det endda mange gange.

Vi synes egentlig også, at det nok er meget reelt at prøve at harmonisere reglerne. Når man fylder 18 år, overtager man en del af ansvaret for sin forsørgelse, fordi man får ændrede indtægtsmuligheder. Det er vel også sådan, at selv om de unge mennesker fylder 18 år, er det vel de færreste, der siger nej tak til den check, der måtte komme ind ad døren, uanset om man er i arbejde, kontanthjælpsmodtager eller på SU, og så er det da meget rimeligt, at man også bidrager til familiens samlede forsørgelse.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg vil godt lige vende tilbage til uligheden, for jeg synes egentlig, vi har brug for et meget enkelt svar – enten ja eller nej – på, om lovforslaget øger uligheden i samfundet. Her tænker jeg på afstanden mellem boligejere og lejere.

Lovforslaget betyder jo, at der bliver hentet 150 mio. kr. hos lejerne over de næste 4 år. Samtidig er det sådan, at bare i år slipper boligejerne for 3 mia. kr. i ekstraskat på grund af skattestoppet, så jeg synes egentlig, det må være ganske enkelt at svare: Betyder forslaget alt andet lige, at afstanden mellem lejere og ejere bliver øget? Bliver uligheden større på grund af lovforslaget; Ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nej, det gør den ikke, for når fru Charlotte Fischer sætter sine egne betragtninger op over for det, man kan måle på for at finde uligheden mellem ejere og lejere, glemmer fru Charlotte Fischer det allervigtigste: Uanset om man er ejer eller lejer, gælder skattestoppet også for forbrugsafgifter, grønne afgifter og andre afgifter, og her er der jo ikke den store forskel mellem ejere og lejere.

Jeg vil vove den påstand, at uanset om man er ejer eller lejer, bruger man nogenlunde lige meget lys, man bruger nogenlunde lige mange timer i badet, og man skal have det nogenlunde lige varmt. Her er skattestoppet netop med til at sikre, at der bliver mest til dem, der har mindst, for her er man sikker på, at ens udgifter ikke stiger.

Hvis man udelukkende ser på fru Charlotte Fischers forudsætninger for, hvordan man skal måle uligheden, lyder det, fru Charlotte Fischer siger, jo meget besnærende. Men jeg mener ikke, det er den rigtige måde at opstille målestokken for, hvordan uligheden skal måles, og hvordan